

hvis forældre har måttet afgive forældremyndigheden, men dels også og da navnlig om børn, hvis forældre har forældremyndigheden.

Og man glæder sig derfor over lovforslagets § 126, stk. 4 og stk. 3 d, og enhver bestræbelse, som tilsigter at imødekomme institutioner, i hvilke *det pædagogiske* hensyn er overvejende. Som forholdene endnu er, må man give de økonomisk vanskeligst stillede, udearbejdende og da særligt enligstillede mødre fortrinsret, men det er ønskeligt, at børn af alle samfundslag mødes i institutionerne, og måske er der allerede nu grund til at advare imod en lovgivning, som kunne tendere imod forhold på dette område, som blev en genoplivelse af en ældre tids særlige fattigskoler.

Det ovenanførte begrundes den indsigt, som rejses fra mange sider mod bestemmelsen om at give *børneværnsudvalgene* tilsynsret og -pligt. Disse udvalg er i sig selv for mange endnu et åbent spørgsmål med hensyn til, om det folkelige eller om det faglige, psykologiske bør have overvægten. Men i de forebyggende institutioner menes *det folkelige* tilstrækkeligt varetaget ved bestyrelserne.

Man finder det i sin orden, at der ønskes et forsvarligt *driftsøkonomisk* og *regnskabsmæssigt* tilsyn og også, når det ønskes, et *lokalt*, men man ville finde bestemmelsen i lovforslagets § 126, stk. 3 b, om „en lærer eller en i barnepleje eller som småbørnspædagog uddannet person“ rigtigere anbragt i forbindelse med tilsynet end i forbindelse med bestyrelsens sammensætning.

Mange private bestyrelser har af eget initiativ draget omsorg for at formå borgerrepræsentanter eller børneværnsudvalgsmedlemmer til at indtræde, men en lovfæstet adgang (jfr. § 126, stk. 5) for børneværnsudvalgene til at indvælge et medlem vækker indsigelse og synes, ikke at stemme overens med dansk folkesind. Det findes endvidere urimeligt, at lovforslaget vil give norm for bestyrelsens størrelse (normalt 4), og det anføres, at der kan være institutioner, hvor kravet om, at mindst eet medlem af bestyrelsen skal være en kvinde, savner begrundelse.

Bestemmelsen om de fagligt særligt kvalificerede bestyrelsesmedlemmer (§ 126, stk. 3 b) indfiltrer på uheldig måde medarbejderorganisationerne i bestyrelsesorganisationen. Og bestemmelsen i udkastet til socialministeriets bekendtgørelse (bilag 2, side 162—63) C., stk. 3 og 5, om bestyrelsesmedlemmers alder og overinspektionens adkomst til gennem amtet at indhente oplysninger om deres vandel m. v. har en uheldig form, så længe talen er om private foreningers eller institutioners bestyrelser og ikke om ansat personale eller honorarlønnede tilsynsråd.

Vedrørende samme bekendtgørelse (side 164—65) om lederens regnskabsførelse finder man det for de forebyggende institutioners vedkommende uheldigt, at der derved berøves lederen kostbar tid, som skulle komme medarbejdere, børn og forældre tilgode, og iøvrigt at ansvaret for institutionernes regnskab i mange tilfælde vil overstige lederens evne. Endelig er det vanskeligt at finde nogen begrundelse for med et pennestrøg at tilsidesætte det frivillige arbejde, som regnskabskyndige bestyrelsesmedlemmer, der med stor indsigt og økonomi har varetaget kassererhvervet, gennem årene har ydet og fremdeles vil kunne yde (i visse tilfælde bistået af billig manuel hjælp).

Til § 129: Bestemmelsens betydning er tvivlsom. Ingen bør have ret til mod betaling at have børn i pleje uden kontrol og særligt *fattige mødre*, som ikke har kunnet få deres børn optaget på anerkendte institutioner, behøver beskyttelse mod personer, som påtager sig pleje for ublu betaling og under lidet tilfredsstillende forhold. Der behøves såvel anmeldelse som stedligt tilsyn og godkendelse af plejpenge. Derunder var der måske anledning til at overveje en særlig tilskudsordning i sådanne tilfælde?

Til §§ 156 og 165: Det synes vanskeligt at begrunde så vidtgående beføjelser til børneværnsudvalgene og overinspektionen i tilfælde, hvor der ikke ydes offentlige tilskud, hvor det drejer sig om børn, hvis forældre har forældremyndigheden og har tillid til private foreninger eller institutioner af den art, og der iøvrigt ikke er fremsat klage.

Til § 65, stk. 12: Børnesagens Fællesråd er efter sin sammensætning ikke repræsentativt, særligt ikke for medarbejderorganisationerne og de forebyggende institutioner, i de spørgsmål, som tænkes henlagt til dette embedsmandsudvalg.